

og vi ville anse os for at være særdeles godt hjulpe. Skulde det vise sig, at ikke alle Aargange, lige straks kunde komme med, vil Aargang efter Aargang rykke op, indtil Udgiften har naaet sit Højdepunkt, for atter at vinde, til den — i Løbet af en Snæs Aar antager jeg — ganske ophører. Hvis det nu altsaa skulde gaa, som jeg tænker, at dette Lovforslag, atter henvises til Finansudvalget, vil jeg paa det indstændigste bede Finansudvalget om ikke atter i Aar at lægge denne lille Lov hen, men medvirke af en god Vilje til, at vi inden Finansaaret udløber, kunne se den ophøjet til Lov. Jeg vil ogsaa hos den højtærede Finansminister efter bedste Evne lægge et godt Ord ind for Sagen. Det er i en vis Forstand kun en lille Lov, der her er Tale om, men det er ikke desto mindre en vigtig Lov, fordi den griber ind i de dybeste og fineste Strenge, som leve i Nationens Bevidsthed. Det er Strenge, man ikke hver Dag hører tone rent og ægte. Det vilde være en Lov, som paa ingen Maade vil overstige vore økonomiske Kræfter, det vilde være en Lov, der vilde knytte et Bånd mellem vort Slægtled og hine Slægtled, af hvilke Opfyldelsen af de tungeste Børgerpligter blev krævet. Det vil være en Lov, der vilde styrke Samfølelsen i Befolkningen, være til Gode for Lovgivningsmagten og til Vættelse for Kommunerne, og det vilde ikke mindst være en Lov til Hjælp for alle de gamle, hvis alvorlige Pligtopfyldelse de løbende Aar ingenlunde bør udslette. Hermed anbefaler jeg Lovforslaget til Tingets Velvilje.

Scharling: Ja, derom kan der ikke være Tvivl, at alle i denne Sal have Sympati med gamle Krigere, som have kæmpet for Danmark i de fiesvigiske Krige, men jeg kan ikke erkende, at den Titel, der er sat over denne Lov, virkelig er adækvat og passer til Indholdet. Det er ikke enhver, der har været udstrejet til Krigstjeneste i Aarene 1848—50 og 1864, der virkelig kan kaldes en gammel Krieger. Der er jo sikkert ikke saa faa af dem, som aldrig have deltaget i nogen Kamp, og maaske ikke saa faa, som i Virkeligheden ikke have gjort anden Tjeneste i de Aar, end enhver udstreven Soldat ogsaa i Fredstid gør, og at man skulde gaa til at give saadanne, der ikke virkelig have kæmpet for Fædrelandet og ikke bragt noget virkelig personligt Offer, en overordentlig Understøttelse, tror jeg, er en lidt for vidtgaaende Fordring. Den Statistik, som den højtærede Finansminister fremkom med i Fjor, og som vistnok paa ingen Maade var overdreven, men virkelig moderat, viser jo,

at det heller ikke er saa ganske rigtig, naar Forslagsstillerne stadig kalde Lovforslaget for en lille Lov — thi det er en Lov, der drejer sig om en aarlig Udgift af 4 Mill. Kroner. Jeg tilstaar, at det under mig noget, at de ærede Forslagsstillere ikke efter de i Fjor fra Finansministeren fremkomne Oplysninger i alt Fald have reduceret Lovens Indhold til det halve ved at begrænse sig til den første fiesvigiske Krig. Her er der dog Tale, om ikke altid om Krigere, saa dog i alt Fald om gamle Folk, mens de, der have deltaget i Krigen 1864, kun behøve at være Folt midt i 50erne eller i den sidste Halvdel af 50erne, som ingenlunde kunne betegnes som saa gamle og affældige, at de skulle være trængende til at saa denne Understøttelse af Staten for at kunne subsistere. I det hele taget er Lovforslaget vistnok saaledes affattet, at det maatte undergaa adskillige Korrekitioner i et Udvalg. Naar der i § 1 staar: „Uformuende Personer, der have deltaget i Krigene 1848—50 og 1864, og som paa Grund af Alder eller væffet Helbred“ osv. saa trænger dette til nogen Begrænsning, thi Meningen maa dog være, at det kun er dem, der have deltaget i Krigene paa dansk Side, der have Afgang til Understøttelse, saa at ikke forhenværende Injurgeniter fra 1848 skulde kunne gøre Krav paa Statsunderstøttelse. Naar der staar i § 3: „Som uformuende efter denne Lov betragtes enhver Mand, som ikke har en anslaaet beholden Formue eller Formuesværdi af 2,000 Kr. eller 200 Kr. i Aarsindtægt af Kenter, Legater eller lignende“, turde disse Ord „eller lignende“ ogsaa trænge til nærmere Bestemmelse, thi det er meget ubestemt, hvad der her skal forstås med at være „lignende“ med Kenter og Legater. Jeg vilde dog finde det besynderligt, om man f. Eks. under disse Ord: „eller lignende“ vilde indbefatte Embedslønninger, men det vilde dog være ret meningsløst, om Mænd, der sad i gode Embeder, skulde have Understøttelse efter denne Lov. Jeg tror i det hele taget uden i mindste Maade at ville miskende Forslagsstillernes gode Mening og oprigtige Sympati for gamle Krigere, at det vilde være meget heldigt, om man vilde gaa bort fra Tanken om at give Understøttelse til alle dem, der have været udstrejne til Krigstjeneste i de nævnte Aar, uden at de virkelig have optraadt som Krigere i Ordets egentlige Forstand. Det vilde derfor vistnok være meget ønskeligt, om man fortrinsvis sættede Blikket paa dem, der notorisk have bragt personlige Ofre i Krigen, nemlig paa vore Jubalder. Der er tilstillet Krigsdaen et Andragende, som jeg har haft den Ere-